TIRUL ROMÂNESC A OBȚINUT MEDALIA ȘI ÎN MEXIC

● Valoarea trăgătorilor noștri crește prea lent ● Cea mai bună performanță : medalia lui Roșca sau autodepășirea lui Rotaru ? Meritul lui Petre Șandor ● Pistolul liber a devenit o probă de perspectivă ● Poziția în picioare continuă să rămînă deficitară.

MEXICO 68

COMENTARII OLIMPICE

Fiecare nouă participare a țintașilor noștri la J.O. ne face să aruncăm o privire retrospectivă asupra drumului parcurs de tirul românesc în istoria prezențelor sale olimpice : în total șapte cu Mexic inclusiv. Într-adevăr, nu putem să nu ne gîndim că acum 45 de ani, la J.O. de la Paris (1924), trăgătorii români își făceau un debut timid: locurile 58 (Ghițescu, 355 p), 61 (Țenescu, 326 p), 72 (Vătămanu, 321 p), la proba de armă calibru redus (30 m), că doi concurenți se clasau în primii 30 la armă liberă 50 f (400 — 600 — 800 m), iar echipa României se situa pe poziția a 13-a din 22 de formații participante, că cei care reprezentau culorile țării pe standurile poligonului Châlon sur Marne erau dotați cu arme militare de serie, cu sisteme rudimentare de ochire, folosind o muniție ce fusese primită în dar din partea sportivilor din... Haiti. Dar, după 28 de ani, la a treia participare a țintașilor noștri la J.O. (a doua fusese în 1936), România avea să înscrie prima ei mare biruință olimpică, prin Iosif Sîrbu, medalia de aur, cea dintîi din salba victoriilor românești obținute la jocuri.

Succesul avea și o valoare de simbol, dacă ne gîndim că rezultatul lui Sîrbu era absolut : 400 p din tot atîtea posibile (la armă liberă calibru redus 40 f culcat) și el dobora recordul din 1924 (398 p) al francezului Ch. Coquelin de Lisle, învingător pe atunci în aceeași probă unde Ghițescu, Țenescu și Vătămanu obținuseră niște cifre modeste.

Dacă în 1952, sportul românesc cîștiga primul aur la J.O., pentru tir nu era și singura medalie care îi revenea la Helsinki. Arhitectul Gheorghe Lichiardopol reușea să obțină una de bronz la pistol viteză, la un singur punct (578 p) distanță de primul clasat, celebrul Karoly Takacs.

Apoi, după patru ani, la cea de a XVI-a ediție a J.O. de la Melbourne, nimeni nu s-a mai mirat cînd pe poligonul de la Williamston, pistolarul Ștefan Petrescu a urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. El triumfase la una dintre cele mai dificile probe de tir, cea de pistol viteză. Rezultatul era remarcabil: 587 p, ceea ce însemna depășirea cu șapte puncte a recordului olimpic și egalarea celui mondial. Tirul românesc își confirma cu o vigoare sporită valoarea. Mai mult chiar, unii sportivi își repetau performanțele : Gheorghe Lichiardopol, pentru a doua oară consecutiv, s-a clasat pe locul trei.

Succesele trăgătorilor români nu aveau să se oprească însă aici. Și Roma, gazda următoarei olimpiade, s-a arătat de bun augur pentru reprezentanții tirului din România. De data aceasta a fost rîndul unui vînător să cunoască marea bucurie a victoriei. Taleristul Ion Dumitrescu a intrat în posesia celui mai nobil metal olimpic depășind toată elita mondială a trăgătorilor de talere. Succesul lui Dumitrescu a însemnat o încununare deplină a țintașilor români. Într-adevăr, după biruințele de la armă cu glonț și pistol, un vînător se arătase și el la înălțime. Românii își demonstraseră, în egală măsură, măiestria în trei probe pe cît de diferite pe atît de dificile. Dovada aptitudinilor lor pentru acest sport al îndemînării, preciziei și al stăpînirii de sine era făcută.

La Tokio, în 1964, Ion Tripșa se clasează al doilea, iar Marcel Roșca al șaselea la pistol viteză. Dumitrescu, deși mai bun cu un punct — 193 t — față de Roma (192 t) ocupă locul cinci, la fel ca și Nicolae Rotaru la armă liberă calibru redus 60 f culcat.

Cu aureola unei asemenea tradiții în care mai sînt înscrise cu majuscule și titlurile mondiale ale pușcașului Constantin Antonescu (armă liberă calibru mare poziția în picioare), ale pistolarului Virgil Atanasiu, precum și alte titluri continentale, trăgătorii noștri au pornit la Mexic plini de speranțe.

De la început vom sublinia că — pentru prima oară în istoria participărilor țintașilor români la J.O. — la Mexic a fost prezent lotul cel mai numeros (13 sportivi), cu concurenți la toate cele șapte probe. Laurii cuceriți de-a lungul atîtor ani trebuiau onorați numeric (în afară de Ion Tripșa, ceilalți au luat startul, adică 12, atît cît prevede cartа olimpică) și valoric (cu două-trei excepții, au fost selecționați campionii naționali și următorii clasați).

Cea mai bună performanță — ca loc pe tabel — a fost aceea înregistrată de Marcel Roșca, medaliat cu argint la pistol viteză (591 p). În ce privește valoarea intrinsecă a rezultatului, cifra de 597 p obținută de Nicolae Rotaru (locul IV) la armă liberă calibru redus 60 f culcat, poate figura și ea la mare cinste în palmaresul trăgătorilor care s-au întrecut pe standurile de la Campo Militar nr. 1. Dar să revenim la pistol viteză, probă prin care tirul românesc a reușit să-și mențină tradiția, aceea de a cîștiga cel puțin o medalie la J.O.

Printre cei 56 de viteziști reprezentînd 35 de țări, s au aflat și doi români, Marcel Roșca și Virgil Atanasiu. Antrenorul emerit Petre Cișmigiu, a avut o misiune extrem de delicată, aceea de a alege pe cei doi pistolari din cei trei aflați la Mexic : campionul și recordmanul lumii Virgil Atanasiu, Marcel Roșca, cel mai constant — din trio-ul amintit — și Ion Tripșa, posesorul medaliei de argint la Tokio. Preferințele au mers către Marcel Roșca și Virgil Atanasiu (acesta a avut o comportare mai bună decît Tripșa la ultimul concurs de verificare din Mexic).

Deși într-o companie selectă printre care polonezul Josef Zapedzki, sovieticul Renart Suleimanov, ca să nu menționăm decît pe doi dintre principalii competitori, valoarea recunoscută a pistolarilor români îi indică și pe ei printre candidații pentru medalia de aur. În special, Marcel Roșca întrunea sufragiile. Și, într-adevăr, el nu a contrazis pronosticurile decît parțial (argint în loc de aur), cu toate că prima zi de concurs nu i-a fost de loc favorabilă, abia locul VI. În manșa a doua însă, Roșca a tras mai aproape de valoarea lui, a ieșit primul cu 296 p, totalizînd astfel 591 p și apoi, după un sufocant baraj cu Suleimanov și Durring (R.D. Germană), în care și-a stăpînit mai bine nervii, a cîștigat medalia de argint. Cifra realizată : 591 p, la două puncte de nou record olimpic al lui Zapedzki, este un rezultat bun, dar el nu reprezintă plafonul maxim al posibilităților tînărului și talentatului sportiv român. Lui Marcel Roșca i-a revenit astfel marele merit de a fi fost singurul țintaș din România medaliat la cea de a XIX-a ediție a J.O. Ceea ce, înseamnă mult, fiind o răsplată a străduințelor de pînă acum și, totodată, o promisiune pentru viitor.

Minunea așteptată de la Virgil Atanasiu nu s-a produs. Spunem minune pentru că atît înainte de 1966, cînd a devenit campion și recordman mondial, cît și după aceea, Atanasiu nu se distinsese prin cifre impresionante. Dar, se aștepta ca resursele sale (apreciate ca fiind încă nelimitate) adunate și stratificate atîția ani să fi format o combustie capabilă să-l catapulteze pentru a doua oară în fruntea ierarhiei internaționale. Speranțele numeroșilor lui susținători s-au dovedit însă zadarnice și Virgil Atanasiu n-a ocupat decît un modest loc 21 cu 583 p. Să fie de vină, oare, faptul că Atanasiu n-a participat cîtăva vreme decît la puține competiții ? Sau faptul că, de data aceasta, nu l-au mai ținut nervii, deși absența lui din concursuri avusese ca scop tocmai menajarea și întărirea sistemului neuromuscular. Greu de dat sentințe cînd este vorba de deținătorul sceptrului suprem, cu înfățișarea sută de imponderabile pe care le implică un asemenea titlu.

O probă care a demonstrat marile potențe ale pușcașului Nicolae Rotaru a fost cea de armă liberă calibru redus 60 f culcat. Numai un gabarit discutabil l-a împiedicat pe Rotaru să intre în posesia aurului. Rezultatul cu care el s-a clasificat al patrulea, cu 597 p îl onorează. Este adevărat că în 1968 vest-germanul Karl Wenk a atins cifra absolută de 600 p, trei trăgători realizaseră 599 p, patru (printre care și românul Gheorghe Sicorschi) cîte 598 p, iar treisprezece au obținut 597 p. Totuși, revista de specialitate a U.I.T., „Official Journal of the international shooting union", în ultimul număr dinaintea J.O., considera că nu va fi posibil ca recordul lumii (598 p) deținut de americanul David Boyd și de canadianul August Mayer să fie bătut în timpul Olimpiadei mexicane, din cauza extremei tensiuni nervoase la care aveau să fie supuși țintașii. Și, întocmai acestor previziuni, recordul n-a fost depășit, dar el a fost egalat de cehoslovacul Jan Kurka și de maghiarul Laszlo Hammerl (cîștigătorul de la Tokio), cifrele lor reprezentînd și un nou record olimpic. Deci s-a tras foarte bine. În asemenea condiții, rezultatul lui Rotaru, cu un punct mai puțin, apare în adevărata lui lumină. Iar dacă ne gîndim că 597 p înseamnă pentru sportivul român cel mai bun rezultat al lui din ultimii doi ani și că el a fost realizat chiar într-o competiție de amploarea J.O. (86 de concurenți din 48 de țări = cea mai mare participare din istoria probelor olimpice de tir) această autodepășire exprimă cel mai bine valoarea performanței lui Rotaru.

Al doilea trăgător român, Marin Ferecatu (cu zece ani în urmă campion mondial de juniori al probei), ca senior n-a confirmat selecția : abia pe poziția 27 cu 592 p, cu toate că pînă la ultima serie de 10 focuri, el conta în lupta pentru primele șase locuri.

La armă liberă calibru mare 3x40 f deplasarea singurului specialist, Petre Sandor, a fost efectuată mai mult cu titlu de experiență și ca un stimulent pentru acest trăgător conștiincios și tenace, al cărui drum sportiv a constituit o continuă ascensiune. Și Mexicul i-a adus lui, ca și tirului românesc, o satisfacție deși nescontată, dar pe deplin meritată : locul 8 cu 1 138 p. De aceea, în acest context, clasificarea lui Șandor poate fi apreciată ca a treia performanță obținută de trăgătorii noștri la J.O., după Roșca și Rotaru.

Posibilitățile lui Șandor sînt însă mai mari (cu condiția ameliorării rezultatelor la poziția în genunchi). Recordul țării îi aparține cu 1 144 p, iar dacă proba respectivă s-ar bucura la noi de mai multă atenție, din partea forurilor de resort, atunci, cu siguranță, și progresele lui Șandor și ale altora ar fi, indiscutabil, mai substanțiale. Să nu uităm că, la ora actuală, există numai 10—15 trăgători la armă calibru mare, în doar două secții (Steaua și Dinamo) : că anual nu se organizează decît o singură competiție internă (finala campionatului național individual), cea pe echipe neputîndu-se disputa deoarece nu este întrunit numărul regulamentar (minimum trei formații a cîte patru trăgători).

Rezerva care se manifestă față de această probă este cel puțin curioasă. În comparație cu celelalte arme, pregătirile și întrecerile sînt desigur ceva mai costisitoare. Costă dar face, pentru că arma calibru mare este o probă de tradiție în tirul românesc. Nu Constantin Antonescu a fost campion mondial în 1958 ? Apoi, concursurile de acest gen nu sînt atît de populate (la Mexic au luat parte 30 de sportivi din 17 țări), deci și șansele cresc considerabil. Puse în balanță, avantajele și dezavantajele, primele — mi se pare — ar avea o prioritate evidentă. Prin urmare...

Ștefan Caban, selecționat de ultim moment, fără vreun obiectiv de performanță și o pregătire adecvată (el a și concurat cu o armă de împrumut oferită de mexicani) n-a înregistrat decît 1 102 p clasîndu-se pe locul 24.

Cu un punct-două în plus, Neagu Bratu ar fi intrat sigur în primii șase la pistol liber. A ratat însă, la ultimele focuri. Și așa (locul 8 cu 554 p) evoluția lui se cuvine a fi subliniată, dar posibilitățile acestui țintaș nu se opresc aici. Aceeași caracterizare și pentru Lucian Giușcă (locul 11 cu 552 p). Aprecierile pe care le facem se bazează pe o serie de rezultate anterioare, superioare celor realizate în Mexic. În orice caz, la această probă se observă un progres și ea poate oferi satisfacții și mai frumoase în viitor. Dar, este util de precizat, cu cifre mai mici de 560 p o calificare printre primii șase apare îndoielnică.

Cea mai dificilă probă din cadrul Jocurilor Olimpice (62 de concurenți din 38 de țări, șase rezultate bune la totalul celor trei poziții. E adevărat că Bernd Klingner, medaliatul cu aur, infirmă această susținere ; el a obținut doar 367 p la poziția în picioare. În schimb, Klingner a reușit un excepțional 396 p la aceea în genunchi, deci a compensat handicapul de la poziția în picioare. Este, însă, vorba de un caz aparte. Această probă poate oferi satisfacții trăgătorilor români numai dacă ei își vor îmbunătăți rezultatele, în special, la poziția în picioare.

Sintetizînd evoluția concurenților români la armele cu glonț, deși ei au fost cei care au cucerit singura medalie ca și cele opt puncte pentru tirul nostru la J.O. din Mexic, totuși rezultatele în ansamblu nu sînt cele scontate. În raport cu trăgătorii străini care i-au precedat fiind mai buni prin constanță în rezultate mari, valoarea generală a țintașilor din România a înscris o anumită creștere la Mexic, dar ea s-a făcut într-un ritm mai lent. În plus, de data aceasta, în rîndul reprezentanților noștri n-au mai existat acele individualități marcante din alți ani. În majoritatea probelor, la sportivii români s-a simțit pregnant o insuficientă rezistență fizică (de altfel, pregătirea fizică a lipsit aproape cu desăvîrșire) și nervoasă, prin urmare, de finalizare, ceea ce s-a materializat prin pierderea cîtorva locuri în clasament. În ciuda deficiențelor manifestate, trăgătorii de la armele cu glonț, au izbutit, totuși, să țină pasul, să figureze printre competitorii apreciați. La pistol viteză trăgătorii români continuă să se afle în rîndul fruntașilor, iar alături de arma liberă 60 f culcat și trei poziții, pistolul liber, dintr-o probă deficitară pînă nu cu mult în urmă a devenit una de perspectivă. La fel cum poate ajunge și mult controversata probă de armă liberă calibru mare.

Constantin COMARNISCHI

Un exercițiu de memorizare

Dincolo de surpriza primelor momente, după ce fluierul lui Callaghan a consemnat încheierea partidei, dincolo de stupefacția generală, care nu s-a risipit nici acum, de comentarii sceptice sau exultante, de exclamații, îndoieli, controverse, aprecieri, declarații, presupuneri — ce reprezintă, la urma urmelor, acest draw pe Wembley cu campionii mondiali, performanță excelentă, fără îndoială, pe care ne grăbim s-o proclamăm rezultatul nr 1 al naționalei noastre, în pofida unor victorii asupra Spaniei, Portugaliei și R. F. a Germaniei — ca să nu mai vorbim de acel 1—0 cu Iugoslavia, la Belgrad ?

S-ar putea oferi numeroase argumente pro și contra opiniei semnalate, dar o atare dispută mi s-ar părea sterilă, deci absurdă. Ceea ce trebuie reținut în primul rînd, ca semnificație esențială a succesului de miercuri seară, este triumful logicii elementare asupra savantlicurilor cu staif de împrumut și morgă de doi bani iumate. Pentru întîia oară, după atîtea experiențe triste, s-a renunțat (datorită motivelor de forță majoră) la formule de-a gata, la senatori de drept, blazați și juduli nevoie mare, la scheme tactice bune de adormit muștele din cantonament — trimițîndu-se pe gazonul ilustrului teren londonez o formație proaspătă, entuziastă, al cărei „decan de vîrstă" abia a împlinit 25 de ani și în care figurează nu mai puțin de 5 (cinci) jucători din provincie ! Dacă memoria nu mă înșeală, este un caz rarissim în alcătuirea echipei reprezentative în ultimele două decenii...

Ar fi nedrept și păgubitor să se uite, sub imperiul clipelor de legitimă satisfacție, că unii dintre oamenii-cheie ai egalității de la Wembley au fost împușcați, peste capul maeștrilor selecționeri, de concursul de împrejurări sau, pur și simplu, de ceea ce s-ar putea numi presiunea bunului simț (tehnicieni, gazetari de specialitate, opinia publică) — așa cum s-a întîmplat cu Deleanu, Radu Nunweiller, Anca, Domide, Dumitrache — ba chiar cu Lucescu, căpitanul acestui „11" de glorioasă amintire...

Nădăjduiesc, așadar, că vom reuși să memorăm cu folos învățămintele meciului din 15 ianuarie a.c., măcar pînă la proxima trecere printre Scyla și Charybda (citiți Atena și Zürich) de la care, putem zice, depandă !

Dan DEȘLIU

LA MIJLOCUL MANȘEI I A DIVIZIEI B

PLUSURI ȘI MINUSURI ÎN JURUL MANTINELEI

Atac la poarta hocheiștilor de la Cooperatorul Tg. Secuiesc. Meciul a fost cîștigat de Metalul Rădăuți cu 8—2
Foto : I. BARTHA-coresp.

ÎNTRECERILE DIVIZIONARELOR B

Jocurile turului manșei întîi a campionatului diviziei B s-au desfășurat pe patinoarul natural din Odorheiul Secuiesc, pe un ger de trosnea gheața sub patinele hocheiștilor... Deci, vreme excelentă pentru acest sport ! Primele impresii sînt contradictorii : unele în măsură să ne încălzească, altele, însă, dimpotrivă.

● Întîmpinînd la început unele greutăți, campionatul diviziei secunde a reunit totuși — spre satisfacția generală — un număr record de echipe participante. La start s-au aliniat toate formațiile anunțate, îmbucurătoare fiind reapariția reprezentantelor unor centre tradiționale ca Rădăuți, Sighișoara și Sebeș Alba. Alături de echipe cunoscute ca : Avîntul Gheorghieni, Tîrnava Odorheiul Secuiesc, Șurianul Sebeș Alba, Metalul Rădăuți și Voința Sighișoara, a apărut, pentru prima oară, și formația Cooperatorul din Tg. Secuiesc.

● În ultimul moment și-a confirmat participarea și echipa Voința Sighișoara. Motivul ? Instructorul voluntar A. Popescu și băieții lui au avut unele necazuri : lipsea echipamentul corespunzător, mijloacele financiare pentru transport și cazare etc. Dar, cel mai mare obstacol îl constituia faptul că majoritatea jucătorilor nu puteau lipsi mult de la locurile de muncă. Aflîndu-se la 50 km de orașul întrecerilor, hocheiștii din Sighișoara au cerut — și li s-a aprobat — să li se programeze meciurile numai după-amiază. Ei au venit la Odorhei în fiecare zi după orele de muncă.

● Și un fapt care aruncă o lumină defavorabilă asupra modului în care unii înțeleg sportivitatea : În ultima repriză a întîlnirii Avîntul Gheorghieni — Șurianul Sebeș Alba, la scorul de 16—0 pentru prima echipă, *Mihai Vereș* (Av) l-a lovit cu patina pe portarul *Simion Coman* (S), iar acesta a ripostat. Amîndoi au fost prompt sancționați cu cîte o penalizare de 2 minute de către arbitrul *M. Presneanu*. Totul ar fi rămas notat numai pe foaia de arbitraj, dacă portarul hocheiștilor din Sebeș Alba nu ar fi adus injurii arbitrului, motiv pentru care acesta din urmă a dictat — în mod just — încă zece minute penalizare (pentru nesportivitate), cu drept de înlocuire. La anunțarea sancțiunii, jucătorii de la Șurianul, în frunte cu antrenorul lor *Nicolae Petrașcu*, au părăsit indignați patinoarul. *„Cum să jucăm 12 minute fără portar ?"*, se întrebau ei revoltați. Cînd li s-a explicat că portarul poate rămîne pe gheață, pedeapsa lui urmînd a fi executată de un alt coechipier, au revenit pe teren. Iată unde duce necunoașterea regulamentului.

● Apreciem eforturile depuse de organizatori pentru asigurarea condițiilor de concurs (s-a mărit puterea rețelei de iluminare a patinoarului, mantinela a fost reparată, s-au făcut porți noi etc.). În primele etape, însă, ei au scăpat din vedere cîteva lucruri, mărunte în aparență, dar extrem de necesare. Astfel, numărul mic de oameni de ordine a permis unor spectatori turbulenți să vină adesea lîngă mantinelă, motiv pentru care s-a și întrerupt cîteva minute jocul Tîrnava Odorheiul Secuiesc — Metalul Rădăuți, iar băncile rezervate sportivilor penalizați au fost plasate, neregulamentar, una lîngă alta, într-o parte a terenului. În sfîrșit, n-a existat tabelă de marcaj, lipsa ei resimțindu-se cu atît mai mult cu cît, seară de seară, stația de radioamplificare, prin care urma să se anunțe rezultatele, „îngheța" de fiecare dată.

Tr. IOANIȚESCU

Sovieticul Piaseute a cîștigat

(Urmare din pag. 1)

nia în primul rînd buna comportare a sportivilor sovietici care, conform așteptărilor, au dominat proba. Punctul lor forte a fost alergarea de fond. La tragere, în schimb, performanțele lor au fost mai slabe. Chiar și cîștigătorul întrecerii a fost penalizat cu 5 minute (dintre care, culmea, nici unul la poziția în picioare), dar cele 55:28 s-au dovedit pînă la urmă suficiente pentru asigurarea succesului. *Piaseute* a parcurs primul tur (2,5 km) destul de lejer, după care, însă, dîndu-și seama că se află într-o zi bună (după cum ne-a relatat imediat după probă), a forțat, întrecînd pe parcurs pe cei ce-l precedaseră la start.

Remarcabil s-a comportat talentatul reprezentant al țării noastre, *Victor Fontana*. Parcurgînd distanța într-un timp bun (59:01), dar mai ales trăgînd excelent (doar două minute penalizare), el a obținut un meritoriu loc 2. A depășit astfel o serie de concurenți din țări în care biatlonul cunoaște o mare dezvoltare și care au realizat de-a lungul anilor performanțe de valoare mondială (*U.R.S.S., Suedia, R.D.G.*). Plecat cu nr. 26, *Fontana* a realizat unul dintre cei mai buni timpi în primul tur. Apoi a menținut un ritm constant, iar în poligon, pe lîngă relaxarea atît de necesară reușitei în tragere, a fost și destul de rapid. Marea surpriză deosebit de plăcută, ne-a furnizat-o *Nicolae Horga*, component al selecționatei orașului *Sinaia*. Deși s-a pregătit în condiții net inferioare membrilor lotului național, el a ocupat un loc meritoriu demonstrînd că este un real talent. În rest, trebuie să spunem despre reprezentanții *României* că s-au comportat bine la fond, dar nesatisfăcător la tragere. Penalizările suferite sînt concludente în acest sens: *Soiu* (7 min.), *Szabo* (9 min.), *Mîrzea* (11), *Papuc* (10), *Olteanu* (6). Este drept, sportivii noștri nu au făcut anul acesta nici un antrenament pe poligonul din *Poiana de jos*, dar aceasta nu poate fi o scuză, deoarece oaspeții au avut același dezavantaj.

CLASAMENT : T. Piaseute (U.R.S.S.) 1 h 00:28,0 (5 min.); 2. V. Fontana (România) 1 h 01:01 (2 min) ; 3. K. Klander (R.D.G.) 1 h 01:26 (3 min), 4. G. Bartnik (R.D.G.) 1 h 01:39 (2 min), 5. V. Talkacev (U.R.S.S.) 1 h 02:26 (6 min), 6. J. Bank (Suedia) 1 h 02:50 (6 min), 7. D. Soiu (România) 1 h 03:02 (6 min), 8. A.Ușakov (U.R.S.S.) 1 h 03:26 (5 min), 9. A. Takirov (U.R.S.S.) 1 h 03:56 (7 min), 10. N. Horga (Sinaia) 1 h 04:02 (5 min), 11. J. Spulak (Cehoslovacia) 1 h 04:12 (3 min), 12. Leo Arnoldt (R. F. a Germaniei) 1 h 04:25 (5 min).

Tinerii biatloniști polonezi au sosit la Poiana Brașov după începerea cursei și vor concura numai în proba de ștafetă care se va disputa duminică.

JOCURILE OLIMPICE ALE ANULUI 1972

(Urmare din pag. 1)

de altfel, chiar de secretarul general al C.C. al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul răsplătirii prin decorații și distincții de stat, a sportivilor și tehnicienilor români.

În privința raportului dintre sporturile individuale și cele pe echipe am remarcat, de asemenea, un decalaj net defavorabil disciplinelor colective. Dar nu numai atît, ci și popularității și capacității de angrenare a acestora (mă refer la fotbal, și volei, în special, două dintre cele mai iubite sporturi de la noi). Am fi dorit să aflăm mai mult decît ne-a îngăduit-o raportul în ce a constat contribuția U.G.S.R.-ului, U.T.C.-ului în efortul olimpic, cum, de asemenea, ne îngăduim să consemnăm insuficienta colaborare dintre diversele instituții cărora le revin sarcini în domeniul sportiv. Un singur exemplu privind halterele, sport al celor puternici și în care, după părerea noastră, școlile profesionale, aparținînd U.G.S.R.-ului, ar fi putut deveni ample surse de selecție. De altfel, problema selecției este încă nebuloasă și acest adevăr a fost îndeajuns subliniat și de alți vorbitori.

Referindu-ne la modul de analizare a diverselor discipline prezente la Mexico credem că el nu a conținut criterii comune astfel încît ceea ce este criticat de ptidă (și după părerea noastră nejust) la caiac-canoe nu se mai ia în seamă atunci cînd se vorbește despre volei.

În mod real raportul încriminează lipsa de atenție în ceea ce privește întinerirea diverselor loturi uitînd să precizeze direcțiile responsabilității în acest domeniu care conduc, după opinia mea, către organismul de coordonare și conducere a sportului, către Comitetul Executiv și Biroul C.N.E.F.S.

O inechitate flagrantă este ignorarea aproape totală a sporturilor de iarnă și implicit a Olimpiadei de la Grenoble, cu toate că rezultatele obținute se înscriu pe linia unor reușite, cu excepția celui de la hochei. Legat de această observație privind hocheiul sîntem de părere că raportul ce ne-a fost prezentat ar fi cîștigat mult în substanță dacă el ar fi fost axat pe analizarea dinamicei evoluției (sau involuției) înregistrate în activitatea unor ramuri sportive.

Subliniind excelenta comportare, nu numai sportivă dar și morală, a delegației române, ca și atenția pe care radio-televiziunea noastră, presa și opinia publică le-au arătat Jocurilor Olimpice și reprezentanților noștri îmi îngădui să sugerez cîteva teme de meditație pentru cei ce se vor ocupa de pregătirea Olimpiadei din 1972 :

● creșterea procentului de studenți și chiar de elevi în loturile olimpice, analizarea profilului cluburilor sportive ;

● preocupare accentuată față de psihologia și etica sportivului ;

● luarea în considerație a posibilității înființării unei asociații profesionale a antrenorilor și tehnicienilor de sport și informarea periodică, mult mai bogată, a Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport în plenul său, despre diversele stadii ale pregătirilor și, bineînțeles, mai numeroase conferințe de presă în decursul celor 4 ani următori, cu aceeași temă.

★

Absența echipelor românești la jocurile sportive în cadrul Olimpiadei din Mexic a fost pe larg discutată și analizată în cadrul plenarei. De bună seamă nimeni nu a putut fi de acord cu o asemenea situație, chiar dacă neparticiparea formațiilor de volei și polo a fost, poate, pripită, nejustificată.

Tovarășul OCTAV DIMITRIU, secretarul general al Federației române de baschet a arătat cîteva aspecte care sînt, probabil, caracteristice :

„O serie de deficiențe din stilul de muncă al Biroului federal, de care mă fac în primul rînd vinovat, au determinat rămînerea în urmă, pe planul valorilor mondiale, a baschetului românesc. Cu multă încetineală și cu rezultate practice neconcludente se desfășoară o acțiune pe care ne-am propus să fie centrală, aceea a depistării jucătorilor înalți, a pivoților de peste doi metri.

Desigur, nu pot fi ignorați o serie de factori obiectivi și anume că în perioada preolimpică baschetul românesc a traversat o perioadă de frămîntări, de transformări și de cristalizări, căutînd să abordeze de-abia de acum înainte momentul maturizării sale.

La întrebarea : „Vom putea fi prezenți în turneul olimpic de baschet la München ?", **răspunsul cred eu că este „DA !" Aprecierea mea se bazează pe faptul că acest joc se bucură de o deosebită popularitate în rîndul elevilor și studenților. Că, în vremea din urmă i se acordă tot mai mult sprijin și atenție. În sfîrșit că am învățat din multe lipsuri ale trecutului și deținem suficientă experiență pentru a nu le repeta".**

★

Tovarășul IOAN BOGDAN **președintele CJEFS — Mureș:**

„Între componenții lotului olimpic român s-au aflat doar doi sportivi din județul Mureș. Ceea ce este foarte puțin. Tocmai de aceea Biroul consiliului județean și-a propus ca în noul ciclu olimpic să desfășoare o muncă de selecție mult mai amplă și mai calificată. În prezent, județul nostru are 30 de sportivi în loturile republicane și de tineret. Nutrim speranța că acest număr va crește în anii următori.

Socotim că pentru realizarea obiectivelor de performanță este necesar în viitor ca federațiile de specialitate să țină o legătură mai strînsă cu organele județene, aducîndu-se la un numitor comun, pe ambele planuri, pregătirile tinerilor aflați în vederile olimpice.

Întrucît în calendarul sportiv republican s-au prevăzut și întreceri de tir cu arcul aș propune ca această ramură sportivă să figureze în vederile C.O.R. mai ales că unele rezultate obținute de țintașii din județul Mureș se situează la un nivel internațional".

MIINE

ATLETISM. Sala Floreasca II, de la ora 8 : campionatul Capitalei pentru juniori mari și seniori ;

BASCHET. Sala Floreasca, de la ora 8 : Rapid II — Școlarul (m) ; Dinamo — Politehnica Iași (m) ; I.E.F.S. — Universitatea Cluj (m) ; Rapid — Steaua (m) ;

HANDBAL. Sala Floreasca, de la ora 14,30 : turneu fulger pentru echipele de juniori, cu participarea formațiilor Steaua, Dinamo, Șc. sportivă nr. 2, Șc. sportivă nr. 1 și Șc. sportivă nr. 3.

UNDE MERGEM

AZI

ATLETISM. Sala Floreasca II, de la ora 16 : campionatul Capitalei pentru juniori mari și seniori ;